Πέντε συλλογισμοί του Λένιν για μια ταξική στάση αρχών απέναντι σε κάθε αστικό, ιμπεριαλιστικό, τυραννικό πόλεμο

Για την αντιγραφή: **Ο Ρεπόρτερ**

- «Ο ευρωπαϊκός και παγκόσμιος πόλεμος έχει σαφώς καθορισμένο χαρακτήρα **αστικού, ιμπεριαλιστικού, τυραννικού πολέμου.** Η πάλη για αγορές και η καταλήστευση ξένων χωρών, η τάση να καταπνίξουν το επαναστατικό κίνημα του προλεταριάτου και της δημοκρατίας στο εσωτερικό των χωρών, η τάση να αποβλακώσουν, να διασπάσουν και να εξοντώσουν τους προλετάριους όλων των χωρών σπρώχνοντας τους μισθωτούς σκλάβους του ενός έθνους ενάντια στους μισθωτούς σκλάβους του άλλου έθνους προς όφελος της αστικής τάξης, αυτό είναι το μοναδικό πραγματικό περιεχόμενο και το μοναδικό πραγματικό νόημα του πολέμου». *«Τα καθήκοντα της επαναστατικής σοσιαλδημοκρατίας στον ευρωπαϊκό πόλεμο (24 Αυγούστου 1914)»*
- «Και οι δυο ομάδες των εμπόλεμων χωρών δεν μένουν καθόλου πίσω η μια από την άλλη στις ληστείες, στις θηριωδίες και στις ατέλειωτες βαρβαρότητες του πολέμου, για να εξαπατήσουν, όμως, το προλεταριάτο και να αποσπάσουν την προσοχή του από τον μοναδικό πραγματικά απελευθερωτικό πόλεμο – δηλαδή τον εμφύλιο πόλεμο ενάντια στην αστική τάξη τόσο της χώρας "του", όσο και των "ξένων" χωρών – γι' αυτόν τον υψηλό σκοπό η αστική τάξη της κάθε χώρας εξυμνεί με υποκριτικές πατριωτικές φράσεις τη σημασία του εθνικού "της" πολέμου και προσπαθεί να κάνει πιστευτό ότι επιδιώκει να νικήσει τον αντίπαλο όχι για λόγους ληστείας και αρπαγής των εδαφών του μα για την "απελευθέρωση" όλων των άλλων λαών, εκτός του δικού της». *«Ο πόλεμος και η σοσιαλδημοκρατία της Ρωσίας (28 Σεπτέμβρη 1914)»*
- «Είναι μικροαστική και ανόητη πρόληψη ότι τάχα είναι δυνατό να ξεχωρίσουμε τον πόλεμο από την πολιτική των αντίστοιχων κυβερνήσεων, των αντίστοιχων τάξεων, ότι τάχα είναι ποτέ δυνατό να βλέπουμε τον πόλεμο σαν απλή επίθεση που παραβιάζει την ειρήνη και σαν αποκατάσταση ύστερα αυτής της παραβιασμένης ειρήνης. Τσακώθηκαν και συμφιλιώθηκαν! (…) Ο πόλεμος συνδέεται αδιάρρηκτα με εκείνο το πολιτικό καθεστώς από το οποίο πηγάζει. Την ίδια πολιτική, που ένα ορισμένο κράτος, μια

ορισμένη τάξη στα πλαίσια αυτού του κράτους εφαρμόζει σε μια μακροχρόνια περίοδο πριν από τον πόλεμο, η ίδια αυτή τάξη τη συνεχίζει και στη διάρκεια του πολέμου, αλλάζοντας μόνο τη μορφή δράσης». *«Πόλεμος και επανάσταση (14 Μάη 1917)»*

- «Ο πόλεμος δεν μπορεί να μην προκαλεί στις μάζες τα πιο τρικυμιώδη αισθήματα που διαταράσσουν τη συνηθισμένη νωθρή ψυχική διάθεση. Και δεν είναι δυνατό να υπάρχει επαναστατική τακτική αν δεν αντιστοιχεί στα νέα αυτά τρικυμιώδη αισθήματα». *«Για την ήττα της κυβέρνησης της χώρας σου στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο», Άπαντα ΛΕΝΙΝ, τ. 26, σ. 296*
- «Μήπως αυτό σημαίνει ότι οι σοσιαλιστές μπορούν να μένουν αδιάφοροι απέναντι στο αίτημα της ειρήνης, που το προβάλλουν ολοένα και πιο πλατιές μάζες; Καθόλου. Άλλο πράγμα είναι τα συνθήματα της συνειδητής πρωτοπορίας των εργατών και άλλο τα αυθόρμητα αιτήματα των μαζών. Ο πόθος για ειρήνη είναι ένα από τα σπουδαιότερα συμπτώματα που αποκαλύπτουν πως αρχίζει η απογοήτευση για την αστική ψευτιά σχετικά με τους "απελευθερωτικούς" σκοπούς του πολέμου, σχετικά με την "υπεράσπιση της πατρίδας" και τις άλλες απάτες της αστικής τάξης σε βάρος του λαού. Οι σοσιαλιστές πρέπει να φερθούν με την πιο μεγάλη προσοχή απέναντι σ' αυτό το σύμπτωμα. Όλες οι δυνάμεις πρέπει να κατευθυνθούν στο να χρησιμοποιηθεί η διάθεση των μαζών προς όφελος της ειρήνης. Πώς, όμως, να χρησιμοποιηθεί; Η αναγνώριση του συνθήματος της ειρήνης και η επανάληψή του θα ήταν ενθάρρυνση της "σπουδαιοφάνειας των ανίσχυρων (και πιο συχνά ακόμη χειρότερα: Των υποκριτών) λογοκόπων". Αυτό θα αποτελούσε παραπλάνηση του λαού με την αυταπάτη ότι οι σημερινές κυβερνήσεις, οι σημερινές άρχουσες τάξεις είναι ικανές, χωρίς "να διδαχτούν" (ή σωστότερα χωρίς να παραμεριστούν) από μια σειρά επαναστάσεις, να συνάψουν ειρήνη που να ικανοποιεί κάπως τη δημοκρατία και την εργατική τάξη. Δεν υπάρχει τίποτε πιο επιζήμιο από μια τέτοια απάτη. Δεν υπάρχει τίποτε που να ρίχνει πιο πολλή στάχτη στα μάτια των εργατών, που να τους υποβάλλει την απατηλή σκέψη ότι η αντίθεση μεταξύ καπιταλισμού και σοσιαλισμού δεν είναι βαθιά, δεν υπάρχει τίποτε που να εξωραΐζει περισσότερο την καπιταλιστική σκλαβιά. Όχι, εμείς πρέπει να επωφεληθούμε από τη διάθεση αυτή προς όφελος της ειρήνης, για να εξηγήσουμε στις μάζες ότι τα αγαθά που περιμένουν από την ειρήνη δεν είναι δυνατό να αποκτηθούν χωρίς μια σειρά επαναστάσεις». *«Το ζήτημα της ειρήνης (Ιούλης – Αύγουστος 1915)»*